



Af
K. Kjær-Hansen

Gurufolket

Tilhængerne af gurun Maharaj Ji og deres jongleren med skriftsteder for at harmonisere den unge inders budskab med kristendommen analyseres her af lærer ved Menighedsfakultetet i Århus, pastor K. Kjær-Hansen i en yderst informativ kronik om guru-bevægelsen

Det er ikke en hvilken som helst befolkningsgruppe i dette land, man har lyst til at sammenligne med glade, nyomvendte kristne. Men en sådan sammenligning er ikke helt ved siden af, når man betragter gurufolket. Lykken synes at stråle ud af deres øjne, deres vished om at have fundet sandheden — kundskaben — er enorm, og med den største frimodighed benytter de den første og bedste lejlighed til at vidne om det guddommelige lys, som findes i alle, og som deres frelser, vor tids messias, den nu 15-årige dreng, gurun Maharaj Ji, har vist dem og ønsker at vise enhver.

The perfect Master er kommet og vil i sin uendelige nåde »bruge trykkemaskiner, jettfly, TV, telefoner og biler til deres virkelige formål: At prise Ham, som har givet os liv. At fortælle alverden, at menneskehedens Frelser er levende iblandt os«. Og det hedder i fortsættelsen af gurufolkets danske organ »Det guddommelige lys« nr. 1: »Han frelser os! Hvad frelser han os fra? Fra illusion, selvbedrag, mørke, egoisme, had, angst, konkurrence og krig. Hvad frelser han os til? Til lys, sandhed og kærlighed. Til sand bevidsthed om lyksaligheden i os selv«. Samme tryksag slutter af med følgende karakteristik af Guru Maharaj Ji's budskab: »Dette er gaven, som besvarer alle spørgsmål, som fjerner al bekymring, og skaber det rigeste liv, som er muligt«. Det eneste, han beder os om, er, »at vi kom-

mer til ham uden svig i hjertet, og virkelig ønsker at kende sandheden«.

Hvem er han da, og hvorledes er hans forhold til kristendommen, denne guru, som får tusindvis af mennesker verden over — ikke blot i Østen — til at strømme til sig, ja, får mange til at sælge alt, hvad de ejer, i tjenesten for at udbrede hans lære? Efter gurufolkets egne oplysninger hævdes Maharaj Ji at have givet kundskaben til 5 millioner mennesker siden han var 8 år. Og hvordan er den lære, der f.eks. får en Grünbaum junior til at opgive sit tidligere liv, dét der var præget af politisk radikalitet og en provokerende opførelse, den Ole, som i 60'erne skabte en ikke ubetydelig furor ved sit tøjsmideri i centrum af København?

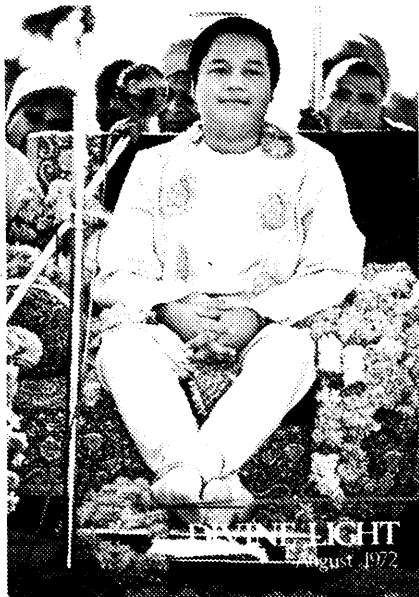
I et kristent forsøg på at skabe distance mellem kristendommen og guru-læren går det imidlertid ikke an at sige, som nogle har gjort det, at gurufolket må likvidere deres forstand. Det er en altfor billig måde at argumentere på. Lige så lidt som et sådan argument er anvendeligt mod kristne — da der jo både er »kloge« og »dumme« mennesker, der tror på Jesus — er det brugbart mod gurufolket. Det er heller ikke fair at latterliggøre Maharaj Ji's fysiognomi. For selv om man synes, han er fed, så behøver man vel ikke være strømlinet og velproportioneret for at være Guds sendebud. Om Jesus var smuk eller grim er jo kristendommen aldeles uvedkommende. En sådan græsk-hedensk

betragtningstype må vi lade andre om. Og selv om guru Maharaj Ji's fortællingsteknik kan synes os vesterlændinge enorm omstændelig, så preller et sådant argument også af, da vi som kristne skulle være de første til at betone, at en religion eller ideologis sandhedsværdi ikke kan udledes af dets æstetik.

I korte træk skal nu hovedområdet af læreren, læren og lærlingene tegnes, for så at vurdere den for os helt afgørende påstand fra gurufolkets side, at deres perfect Masters lære ikke står i modstrid til Jesu enkle lære, men at Maharaj Ji og Jesus i bund og grund siger det samme og giver den samme oplevelse.

Læreren: Hans titel er satguru, hvilket betyder »sand fordriver af mørke og åbenbarer af lys«. Det er navnet for den helligste person i menneskeheden. Han kan vise os Gud, for kun gennem sønnen kan man kende Gud, ja, han er ordet, der er blevet kød. Han erklærer mørket i det menneskelige sind total krig, da oprindelse til krig er at søge her. Han giver mennesker kundskab, og »kundskaben viser os, at vi allerede har det guddommelige lys skinnende lige mellem øjnene«, jfr. bevægelsens navn Divine Light Mission.

Læren: Ikke læreren, men læren skal modtages. I en satsang, dvs. en tale af en discipel, som selv kender sandheden, gives hvad Maharaj Ji sammenligner med en indsprøjtning, der virker øjeblikkelig.



Maharaj Ji

Han er selv »høj« og opfordrer andre til at blivde det samme: »I bør blive høje«. Kundskaben han skænker, er en praktisk metode til at opleve det, sproget mangler midler til at udtrykke. Den giver fred, lykke og gør disciplene kærlige. Denne kundskab får man ikke ved at tro, men ved at se. Det er gurufolkets påstand, at Jesus ikke ville starte en ny religion. Det vil Maharaj Ji heller ikke. Han, Jesus og andre fuldkomne mestre siger det samme. Så: »Hvilken religion I tilhører er ligegyldigt«. Eller som det lyder i et par verslinjer: »Tættere end dit eget hjerte / lever Gud -- / og venter kun på, at du / vender blikket / indad, hvor han bor / ikke udad. / Vil du gerne til det sted? / Gå til Ham, der kender det / og som / kan vise dig / det -- / inden i dig«.

Lærtingene: Fra alle samfundslag rekrutteres disciplene. Her i Danmark ikke mindst fra såkaldte intellektuelle kredse. Øverst på disciplenes rangliste står en »mahatma«. Det er en person, der ved guru Maharaj Ji's nåde skænker kundskab til folk. Han er at sammenligne med Jesu apostle. Disciplene vil helst vidne, men går dog ikke af vejen for en diskussion, selv om de klart understreger, at

det, de taler om, ikke kan beskrives med ord, men må opleves.

Disse antydninger skulle være tilstrækkelige til at godtgøre, at det er umuligt at harmonisere Maharaj Ji's lære med Jesu forkyndelse og gerning. Hvad der nemlig er fundamentalt for kristentroen, Jesu jordiske gerning, hans lidelse, død og opstandelse, hvorved han tog menneskeheden straf på sig, spiller overhovedet ingen rolle for gurufolket. Efter denne konstatation kan man så sige: Maharaj Ji er en slags messias, sådan som der i historien altid har været og altid vil være mennesker, der foregiver at være messias, men en slags messias er efter kristen tankegang en mod-messias. Mellem ham og Jesus er der kort og godt en korsfæstelse og legemlig opstandelse til forskel.

En sådan vurdering af guruen vil gurufolket naturligvis protestere imod. En mod-messias giver da ikke mennesker fred! Påstand står mod påstand. Et går det nemlig ikke an at nægte, og det er, at gurufolket oplever noget. Og denne oplevelse af fred og lykke er psykologisk set lige så stærk som kristnes indre vished, ja, måske stærkere. Deres oplevelse er ofte stærkere end »almindelige« kristnes oplevelse, og lige så stærk som »karismatiske kristnes« oplevelse for nu at benytte mig af en forgrovning.

Da det er umuligt at komme til erkendelse af et budskabs sandhedsværdi ud fra en måling af den oplevelse, det skænker, skal nu gurufolkets henvisning til forskellige bibeltokster anføres, for at vise den næsten umoralske måde de jonglerer med bibeltokster på.

At et bibelmisbrug forefindes er vel ikke så underligt, når guru Maharaj Ji selv siger: »Jeg har en Bibel og jeg har læst lidt af Bibelen. Netop for nylig læste jeg det første kapitel af Johannesevangeliet, og det er så smukt« (!) Nuvel, nogle af de mahatmaer, som sendes her til Danmark, synes at kende mere til kristendommen, omend også de fejlfortolker de bibelske tekster, hvilket der nu skal gives nogle eksempler på.

Et er nemlig at have en fælles terminologi, noget helt andet er det indhold, man lægger i de fælles ord. Modsætningspar-

ret lys-mørke findes som bekendt i så godt som alle religioner, og dog er indholdet af dette modsætningspar vidt forskelligt.

Et af de oftest citerede bibelafsnit er Johannes evangeliets prolog: »I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud« samt 1. Joh. 4,2: »... enhver ånd, der bekender, at Jesus er Kristus, kommen i kødet, er af Gud«.

Nu er fortolkning en vanskelig kunst! Og næsten umuligt, dersom man ikke er kongen med tekstens indhold.

Gurufolket siger: I Joh.ev. 1,1 er Ordet ikke Jesus, for hvis han var det, ville det betyde, at han var Gud, hvilket så ville implicere, at han, som ellers kaldes Sønnen ville være født før Faderen, hvilket er umuligt. Ordet er heller ikke Bibelen, for den er ikke fra evighed af. »Så Ordet er en oprindelig vibration, uden begyndelse og uden slutning, uden skabning og uden ødelæggelse«. Og i fortsættelse heraf: »Vi lever på grund af Ordet, som Gud ytrer inden i os, i vore hjerter. Og hvad er det ord? Vi må realisere det ord«. Dette ord er Det, Maharaj Ji giver kundskab om: »Det er min kundskab I modtager... så derfor: modtag min kundskab, ikke mig«. Hvordan skal man finde Ordet — Gud — den rene og fuldkomne energi? Svar: »Gud er indeni«.

Johannes siger: Jesus er Ordet, jfr. 1. Joh. 1,1-3. Hvad gurufolket ikke gør, gør Johannes, nemlig fastholder paradokset. Jesus er Gud og han var hos Gud, jfr. paradokset mellem Joh. 10,30: »Jeg og Faderen, vi er ét« og 14,28: »... thi Faderen er større end jeg«. Hos Johannes nøjes Jesus ikke med at fortælle sandheden, men han er i sin person sandheden (17,17, 14,6). Ordet hos Johannes er altså ingen »vibration«, men en person. Ordet er ikke inden i mennesket, men kommer udefra, kommer fra Gud. Jesus bringer ikke blot en åbenbaring, men er selv åbenbaringen, han fortæller ikke blot om lyset og sandheden, men er selv lyset og sandheden. Derfor: at høre Jesu ord, »kundskab«, sandheden, er at tage imod Jesus. Jesus sagde aldrig, hvad Maharaj Ji gør: »Modtag min lære, ikke mig«. Tværtimod sagde Jesus: »Tro på mig« (Joh. 14,1). Hvordan skal man da finde

Ordet=Jesus? Svar: Ikke ved introspektion, ikke ved at se ind i sig selv, men at se på Guds gerning uden for en selv med Ordet=Jesus.

Hvad angår spørgsmålet om Jesus person siger gurufolket: Dobbeltnavnet Jesus Kristus udtrykker, at Jesus var et menneske, havde en krop, som ingen betydning har, og Kristus, at han havde den guddommelige ånd, som alene har betydning. Denne ånd manifesterer sig i forfaldstider i forskellige kroppe. Den ånd, som tog bolig i Jesus, har nu taget bolig i Maharaj Ji.

En sådan skelnen er fuld forståelig, selv om den langt fra er dækkende for det bibelske vidnesbyrd om Jesus. I det 2. årh. e.Kr. forsøgte de såkaldte doketer en lignende sondring. På korsset døde mennesket Jesus, men Kristus-ånden døde ikke, eftersom den havde forladt Jesus før korsfæstelsen. Det uhorste, at gudsmennesket Jesus Kristus døde, noget som alle de nytestamentlige skrifter peger henimod, spiller ingen rolle for gurufolket. Naturligvis ikke! Sandheden findes jo allerede i dem. Gud er i mennesket, og der er ingen Gud uden for mennesket, i hvert fald ingen personlig Gud som ham, Jesus kaldte far. I skarp kontrast til gurufolket hævder Bibelen, at Gud en gang for alle sendte sin eneste søn, en gang blev han fornedret og hånet, en gang døde han, og en gang for alle tog han menneskehedens straf på sig. Om man nu vil tro det eller ej!

Til støtte for tanken om, at Gud findes inde i ethvert menneske, nævnes som regel af gurufolket Luk. 17,21. Står der ikke her sort på hvidt, at Guds rige er inden i jer? Jo, det gør der faktisk, men alligevel går det ikke an at hænge den bibelske gudsrige-tanke op på et enkelt vers, og da slet ikke dette, da forskellige oversættelsesmuligheder foreligger: indeni, iblandt, eller: inden for rækkevidde. Kort kan den bibelske gudsrige-tanke skildres sådan: Med Jesus er Guds rige kommet nær (Mk. 1,15). Gudsrigets kræfter er virksomme i og med Jesu jordiske liv (Mt. 12,28), og det skal engang komme, i kraft og herlighed, jfr. bønnen: Komme dit rige (Mt. 6,10). Som Jesus engang kom, og nu kommer til sine troende

ved sit ord og sin ånd, og engang skal komme i herlighed, således er Gudsriget ligeledes noget, der kom nær ved Jesu virksomhed på Jorden, er nu, og skal komme i al dets kraft — engang. Gudsriget-tanker kan altså aldrig skilles fra Jesu person. Den Jesus, som kom — og kommer — udefra.

I spørgsmålet om troen foreligger en skrigende modsætning. Gurufolket hævder: Det er ikke nødvendigt at tro. Satguru Maharaj Ji får dig til at se, at vide. Man skal først se sandheden, så tror man den bagefter. Kristne vil med Paulus sige, at vi ved, vi ikke er hjemme hos Herren, så længe vi vandre på Jorden — »thi i tro vandrer vi her, ikke i skuen« (2. Kor. 5,7).

Havde gurufolket ret, ville det kristne hævde være tilintetgjort. Men håbet er jo en integrerende bestanddel af den kristne tro. Med Peters ord: »Ham elsker I uden at have set ham, på ham tror I uden nu at se ham, og over ham skal I fryde jer med en usigelig og forherliget glæde, idet I når troens mål, jeres sjæles frelse« (1. Pet. 1,8-9).

I forlængelse af dette er det meget konsekvent, at gurufolket ikke har et håb om opstandelse, og da slet ikke kødets! Hvad der ikke sjældent sker, når man taler med ikke-kristne om kristentroen, nemlig at en latter møder en, har jeg kun oplevet en gang under samtaler med gurufolket, og det skete da vi talte om kødets opstandelse. Da kunne man ikke holde sig! Men kristendommen kender ikke den hedske adskillelse mellem legeme og ånd. Hele mennesket er skabt af Gud, hele mennesket er faldet fra Gud, og hele menneskets legeme og ånd skal genopstå. Hvordan? Det ved Gud!

Lad disse antydninger være nok. Når kristne tilbageviser gurufolkets spekulative forsøg på at harmonisere guruens lære med Jesu — som dog ikke er uden en vis støtte på nogle punkter i dele af den moderne teologi, f.eks. i opstandelses-spørgsmålet — kan man vente følgende: Okay, det Jesus sagde, var gyldigt for 2000 år siden, ikke for os. Sagde Jesus ikke selv: »Mens jeg er i verden, er jeg verdens lys« (Joh. 9,5) — altså er han ikke lyset for al fremtid! Hertil kan bare

henvises til Jesu afskedstale i Joh. 13-17 for at se, hvad Helligåndens gerning består i, jfr. Heb. 13,8.

Eller de vil hævde: Det, der står i Bibelen, sagde Jesus ikke. Det er de kristnes omfortolkning. Hertil er bare at replikere: Plejer apostle at forandre lærerens budskab? Forandrer gurufolket guru Maharaj Ji's lære, eller gør en mahatma det? Hvis ikke, så er det heller ikke sandsynligt, at Jesu »mahatmaer« har gjort det.

Tro står imod tro, det er rigtigt. Men velgørende ville det være, dersom den ene tro ikke omtolkede den anden til det uigenkendelige. De kristnes »Master« har i hvert fald ikke lært sine troende at anvende sådanne midler til at overvinde andre ideer, ismer og ideologier. Ja, det er rigtigt nok et spørgsmål om etik, men den kristne ville beskæmmet bøje hovedet — eller burde i hvert fald gøre det — dersom han misforstod guruens lære så grundigt, som gurufolket misforstår kristendommen og Bibelen.

Men hvad skal vi da som kirke gøre, når vi møder gurudisciplen, lykkelig som han er, eller på jagt efter kundskaben? Skal vi hævde, at vi har en oplevelse, som er stærkere end hans? Det er muligt, at nogle kristne kan gøre det — ærligt! Men der er andre af os, som ikke kan gøre det uden at være uærlig. Men uanset hvordan vi på dette punkt har det som kristne, så siger en eventuel oplevelse i sidste instans intet om vort forhold til Gud. Intet! Absolut intet!

Med baggrund i den vished, som Helligånden, der ikke er en skeptiker, har givet os, skal vi møde gurudisciplen, som ethvert andet menneske, med den gode nyhed om én, der kom udefra, fra den levende Gud, og gav sit liv for os. Kun det giver liv. Det er kristentroens postulat. Om vi »oplever« det, eller ej!

KAI KJÆR-HANSEN